

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **V. S.**, zastoupeného Mgr. Radkem Vachtlem, advokátem se sídlem Římská 32, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2003, čj. OAM-6971/VL-09-P08-2001, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Az 239/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2004, čj. 9 Az 239/2003 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Radka Vachtla **s e u r č u j e** částkou 3225 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného byly důvodem žalobce pro udělení azylu jeho národnostní potíže s vrstevníky kazašského původu, které spočívaly ve slovním a fyzickém napadání z jejich strany a v nátlaku směřujícím k opuštění vlasti. V této souvislosti se však žalobce neobrátil se žádostí o pomoc na žádný kompetentní orgán v zemi původu, neboť podle jeho slov byl v té době mladý a „nemělo to cenu“. Žalovaný

vedl, že žalobce přicestoval do České republiky v září roku 1998, o udělení azylu však požádal až v červenci roku 2001; měl tedy dostatečnou možnost požádat o mezinárodní ochranu formou žádosti o udělení azylu již dříve, což však neučinil. Žalovaný poukázal na to, že právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný se zabýval rovněž překážkou vycestování podle § 91 zákona o azylu, neshledal však, že by obavy žalobce z nastoupení vojenské služby bylo možné podřadit pod důvody pro vyslovení překážky vycestování. Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by žalobci hrozilo v zemi původu nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu; přitom odkázal mj. na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Vilvarajah a Costello-Roberts.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2004, čj. 9 Az 239/2003 - 32, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud shledal nedůvodnou námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť žalobce neuvedl, které skutečnosti žalovaný opomněl zjistit a neoznačil ani důkazy pro svá tvrzení. Soud uvedl, že v průběhu řízení o udělení azylu žalobce uváděl toliko národnostní problémy s kazašskými vrstevníky a jiné skutečnosti nesdělil; výslovně navíc uvedl, že kvůli své víře problémy v Kazachstánu neměl. Žalovaný podle soudu umožnil žalobci podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech opuštění země, nemohl však přihlížet ke skutečnostem, které žalobce nezmínil. Pokud žalobce až v žalobě uvedl nové skutečnosti, nemůže na základě toho soud konstatovat nedostatečně zjištěný skutkový stav ze strany žalovaného. Žalovaný není povinen za žalobce domýšlet azylově relevantní důvody, povinnost zjistit skutečný stav věci má ohledně těch důvodů, které žadatel o azyl v řízení uvedl; soud přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS. Podle soudu lze z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznat, jaké podklady si žalovaný opatřil i to, že rozhodnutí vyplývá pouze z těchto podkladů. S touto skutečností se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě vypořádal a své závěry o neudělení azylu žalobci i o neexistenci překážky vycestování řádně odůvodnil. Soud shledal nedůvodnou rovněž námitku týkající se porušení § 46 spr. ř., proto, že napadené rozhodnutí není podepsáno oprávněnou osobou, neboť ve správním spise se nachází originál rozhodnutí podepsaný ředitelem odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra PhDr. T. H.. Žalobce nijak nevysvětlil, proč nepovažuje tuto osobu za osobu oprávněnou k jednání za žalovaného, soud proto tuto námitku označil za účelovou. Soud dále uvedl, že blíže nespecifikované přesvědčení žalobce, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nemůže samo o sobě zpochybnit správnost závěru žalovaného o tom, že potíže žalobce v zemi původu nedosáhly takového stupně, charakteru a intenzity, aby mu bylo možné poskytnout mezinárodní ochranu formou azylu nebo na něj vztáhnout překážku vycestování. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel poukázal na národnostní problémy, které měl v Kazachstánu. Žalovaný i soud pochybily, když nepřihlédly ani ke skutečnosti, že babičce stěžovatele, jež se jmenuje V. B., byl udělen azyl v České republice; přitom to byla skutečnost, která měla být žalovanému známa z jeho úřední činnosti. Soud prvního stupně se pak nezabýval tím, zda důvody, pro které byl azyl udělen babičce stěžovatele, nesvědčí i žalobci. Stěžovatel je přesvědčen, že i jemu jako přímému příbuznému osoby, které byl udělen azyl, svědčí důvody podle § 12 zákona o azylu; žalovaný tím měl dbát o zachování rodiny. Žalobce se obává další perzekuce v zemi původu proto, že jeho prarodiči byl

v demokratické zemi udělen azyl. Podle žalobce bylo povinností žalobce zkoumat, zda nemá být udělen azyl i žalobci, když byl udělen jeho babičce. Stěžovatel uvedl, že zemi původu opustil ve věku šestnácti let poté, co byl ze strany spoluobčanů vystaven útokům. V mezidobí však došlo k zásadní změně poměrů, a hrozí důvodná obava, že žalobce bude pronásledován nejen ze strany spoluobčanů, ale zejména ze strany státních orgánů. Proto je stěžovatel přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a trvá rovněž na existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2004, čj. 9 Az 239/2003 - 32, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí Městského soudu v Praze byla vydána v souladu s právními předpisy; přitom odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi žalobce a na vydaná rozhodnutí. K odkazu žalobce na skutkovou spojitost s důvodem azylu uděleného jeho babičce paní V. B., žalovaný dodává, že jmenovaná obdržela dne 6. 10. 2004 humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, přičemž byl vzat v úvahu její zdravotní stav a pokročilý věk a případné dopady do jejího života pro případ návratu do země původu. Babičce žalobce tedy nebyl udělen azyl z důvodů podle § 12 zákona o azylu, nýbrž z důvodů humanitárních, které u stěžovatele žalovaný neshledal. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy stěžovatelem tvrzená nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Žalobce namítá, že žalovaný pochybil, když z úřední povinnosti neposoudil důvody žalobce pro udělení azylu s přihlédnutím k tomu, že jeho babičce byl udělen azyl na území České republiky. Ohledně této námitky je zapotřebí poukázat na to, že vzhledem k tomu, že přezkoumávané rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu žalobci bylo vydáno dne 31. 10. 2003 a azyl jeho babičce byl udělen až dne 6. 10. 2004, se jedná o novou skutečnost, která nastala až téměř rok po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného a již jen z tohoto důvodu nemohla být v rozhodnutí žalovaného ve věci žalobce zohledněna. Navíc byl babičce stěžovatele udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu z důvodu jejího vysokého věku a špatného zdravotního stavu a nebylo u ní konstatováno pronásledování z některého z důvodů podle § 12 zákona o azylu, jak nesprávně tvrdí žalobce. Prarodiče pak nejsou ani rodinnými příslušníky ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o azylu upravujícímu možnost udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Pouhé obecné a ani na výzvu soudu blíže nespécifikované tvrzení žalobce o tom, že se cítil být v zemi původu pronásledován a že mu takové pronásledování hrozí i v případě návratu do země původu, nemůže být v tomto případě důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu ani důvodem pro vyslovení překážky vycestování, jak již ve svých rozhodnutích

správně uvedly žalovaný i Městský soud v Praze. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud ze všech těchto důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 3 x 1000 Kč za tři úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a dvě doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 5. 2005 a ze dne 5. 9. 2005 a 3 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy odměna advokáta činí 3225 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu